

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΕΛΙΣΣΑΙΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΙΧΩ.

Τὴν Πέμπτην, 14^{ην} /27^{ην} Ἰουνίου 2013, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτὴ τοῦ Προφήτου Ἐλισσαίου εἰς τὴν Ἱεριχῶ καὶ εἰς τὸν ἐν αὐτῇ ἱερόν Ναόν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου προφήτου Ἐλισσαίου. Ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τούτου ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου προφήτου Ἐλισσαίου ἐνταῦθα ἐξηγεῖται ἀπὸ τό γεγονός ὅτι οὗτος, καταγόμενος ἐκ τῆς κώμης Μεουλή τῆς περιοχῆς τῆς κοιλάδος τοῦ Ἰορδάνου, ἔδρασε καὶ εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἱεριχοῦς. Ἐκ τῶν πολλῶν σημείων, τὰ ὁποῖα ἐποίησεν ἐν τῇ θείᾳ δυνάμει καὶ ἐνισχύσει, εἶναι καὶ ἡ μετατροπὴ τῶν ὑδάτων ζωσῆς πηγῆς ὕδατος τῆς Ἱεριχοῦς ἐκ πικρῶν καὶ θανατηφόρων εἰς γλυκεῖα, πόσιμα καὶ ὠφέλιμα γλυκεῖα ἕως τῆς σήμερον.

Ἐκ τῆς Ἱεριχοῦς ἀνεχώρησεν ὁ προφήτης Ἐλισσαῖος μετὰ τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ ἁγίου προφήτου Ἡλιοῦ καὶ εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν εἶδεν αὐτόν ἀρπαζόμενον ἐπὶ πυρίνου ἄρματος καὶ ἐζήτησε καὶ ἔλαβε διπλὴν τὴν χάριν αὐτοῦ καὶ τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ, ἐφ' ἧς ἐπιβάς διεπέρασε τὸν Ἰορδάνην ποταμόν. Ἡ ἱερά αὐτοῦ Μονὴ τοῦ Πατριαρχείου εὐρίσκεται εἰς τὴν παραδοσιακὴν θέσιν τῆς συκομορέας τοῦ Ζακχαίου.

Εἰς ταύτην τὴν Μονὴν ἦλθεν ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος τὴν πρωΐαν τῆς ὥς ἄνω ἡμέρας, καὶ προεξῆρξε τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Γέροντος Ἀρχιεπισκοπῆς Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνου κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ ἐν Βηθλεέμ Ἐπιτρόπου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, τοῦ ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου, τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Ἀββᾶ Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου Ἀρχιμανδρίτου π. Χρυσόστομου, τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χοζεβᾶ Ἀρχιμανδρίτου π. Κωνσταντίνου τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Ἀθανασίου καὶ τοῦ διακόνου π. Μακαρίου καὶ ἄλλων Ἀγιοταφίτων Πατέρων καὶ τῇ κατανυκτικῇ συμμετοχῇ τῶν μελῶν τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἀραβοφώνου Κοινότητος τῆς Ἱεριχοῦς καὶ προσκυνητῶν ἐξ Ἱεροσολύμων καὶ ἄλλων πόλεων.

Πρὸς τό εὐσεβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ἐλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Προβλέπει θεϊκῇ Ἡλιοῦ σε ὁ μέγας σοφὲ Ἐλισσαιέ φοιτητὴν ἐπισπᾶται, προφήτην δεικνύων σε, ἐλλαμπόμενον Πνεύματι (θείῳ), ὅθεν σήμερον τὴν παναγίαν σου μνήμην ἐορτάζομεν εὐσεβοφρόνως, τιμῶντες σὺν τούτῳ σέ ἔνδοξε», ψάλλει ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Πανηγυρίζει ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ ἰδιαιτέρως τό εὐλαβές ποίμνιον τῆς τοπικῆς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ καὶ βιβλικῇ πόλει Ἱεριχοῦ Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἐλισσαίου, φοιτητοῦ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ θεσβίτου.

Ἡ σημερινὴ ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου προφήτου Ἐλισσαίου, συμπίπτει μετὰ τῆς ἐορτοῦ

περιόδου τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης ἑορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς, δηλονότι τῆς ἐκχύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν ἐπὶ τοὺς μαθητάς καί ἀποστόλους τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τό γεγονός τοῦτο ἐνέχει ὄντως μεγάλην σημασίαν, διότι κατὰ τὴν ἐπιφανῆ ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἐτελειώθη ἡ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ὡς διακηρύττει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος λέγων: «εἰ μὴ Πνεῦμα παρῆν, οὐκ ἂν συνέστη ἡ Ἐκκλησία, εἰ δέ συνίσταται ἡ Ἐκκλησία, εὐδην ὅτι Πνεῦμα πάρεστιν», (P.G. 50,459).

Τοῦτο δέ τό πνεῦμα εἶναι τό «Πνεῦμα τῆς ἐπαγγελίας (ὑποσχέσεως) καί τῆς ἐλπίδος ἢ συμπλήρωσις», δηλονότι ὁ Παράκλητος, περί οὗ ὁ Κύριος εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ: «ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν Πατέρα καί ἄλλον παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένη μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας», (Ἰωαν. 14,16-17), «ἐκεῖνος μαρτυρήσει περί ἐμοῦ καί ὑμεῖς μαρτυρεῖτε ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μετ' ἐμοῦ ἐστε», (Ἰωαν. 15, 26-27).

Αὐτό τοῦτο εἶναι τό Πνεῦμα, τό ὁποῖον προεῖπεν κατὰ τὴν Γραφήν (τὴν Παλαιάν Διαθήκην) περί Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτου, ὡς μαρτυρεῖ ὁ ἅγιος Εὐαγγελιστής Λουκᾶς: «ἔδει πληρωθῆναι τὴν Γραφήν ταύτην, ἣν προεῖπε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον διὰ στόματος Δαβὶδ τοῦ προφήτου περί Ἰούδα τοῦ γενομένου ὁδηγοῦ τῆς συλλαβοῦσι τὸν Ἰησοῦν», (Πράξ. 1,16). Αὐτό τοῦτο τό πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνο, περί οὗ ὁ Θεὸς Παῦλος ὠμίλησε συνδιαλεγόμενος μετὰ τῶν ὁμοεθνῶν αὐτοῦ ὡς τοῦτο μαρτυρεῖ καί πάλιν ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς, «ἀσύμφωνοι δέ ὄντες πρό ἀλλήλους ἀπελύοντο εἰπόντες τοῦ Παύλου ρῆμα ἓν, ὅτι καλῶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐλάλησε διὰ Ἡσαίου τοῦ προφήτου πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν...», (Πράξ, 25,25). Αὐτό τοῦτο τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἀνέδειξε τὸν Ἐλισσαῖον προφήτην.

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τό Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι τό Παράκλητον Πνεῦμα τό ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον καί ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον. Αὐτό εἶναι κατὰ τὸν μελωδὸν τῆς Ἐκκλησίας: «Τό Πνεῦμα τό ἅγιον, φῶς καί ζωὴ καί ζῶσα πηγὴ νοερά, Πνεῦμα σοφίας, πνεῦμα συνέσεως, ἀγαθόν, εὐθές, νοερόν ἡγεμονεῦον, καθαῖρον τὰ πταίσματα. Θεός καί θεοποιεῖν, πῦρ ἐκ πυρός προϊόν, λαλοῦν, ἐνεργοῦν, διαιροῦν τὰ χαρίσματα. δι' οὗ προφητῆται ἅπαντες καί Θεοῦ Ἀπόστολοι μετὰ μαρτύρων ἐστέφθησαν».

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἅπαντες οἱ Προφῆται, διὰ τῶν ὁποίων ἀπεκαλύφθη ἡ ἀλήθεια τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ εἰς τὸν κόσμον ὡς καί οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, δι' ὧν ἐκηρύχθη τό Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας, δηλονότι ὁ σεσαρκωμένος Λόγος ὁ Χριστός εἰς ἅπασαν τὴν οἰκουμένην, συναποτελοῦν μετὰ τῶν μαρτύρων τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ τοὺς θεμελίους λίθους, ἐφ' ὧν ὠκοδοῦνται ὁ ὁρατός καί ἀόρατος οἶκος τοῦ Θεοῦ, δηλονότι ἡ «Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἐντός τῆς ὁποίας τελεσιουργεῖται τό μέγα καί ὄντως παράδοξον μυστήριον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἰδού λοιπόν διατί ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ καί γεραίρει τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Προφήτου καί θαυματουργοῦ Ἐλισσαίου εἰς αὐτόν τοῦτον τὸν ἱερόν τόπον τῆς περιοχῆς τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἔνθα ἔδρασε καί ἔλαβε τὴν μνηλωτὴν τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Ἡλιοῦ τοῦ προφήτου ὡς τοῦτο διαλαλεῖ καί ὁ μελωδός αὐτοῦ λέγων: «Διπλὴν τὴν χάριν εἰληφώς παρά τοῦ Πνεύματος, προφήτης ὦφθης θαυμαστός πᾶσι τοῖς πέρασι, τοὺς ὑμνοῦντας λυτρούμενος ἐκ κινδύνων καί δωρούμενος τὴν χάριν τῶν θαυμάτων τοῖς προστρέχουσιν ἐν ταυτῇ μετὰ πίστεως καί βοῶσί σοι Χαίροις Προφῆτα Θεσπέσιε».

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ Παρακλήτου τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ Λόγου τοῦ Χριστοῦ συνήγαγεν πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ εὐχαριστιακῇ ταύτῃ συνάξει, ἵνα ὑμνήσωμεν καί δοξολογικῶς τιμήσωμεν τόν μέγαν ἐν προφήταις θαυματουργόν τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν διάκονον καί ὑπηρέτην Ἐλισσαῖον, τόν ἀποτελοῦντα τήν ζῶσαν καί ἀληθῆ μαρτυρίαν τῆς ἀμωμῆτου Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως.

Ἡ Χριστιανική ἡμῶν τῶν Ρωμαίων Ὁρθοδόξων πίστις, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ἡ πίστις τῶν Προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων, τῶν μαρτύρων καί τῶν ἁγίων τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ ἀνόθευτος καί ὑγιαίνουσα πίστις, ἡ ὁποία δέν ἀφορᾷ, δέν προσβλέπει εἰς κοσμικήν δύναμιν καί ἐξουσίαν, ἀλλά εἰς τήν θεραπείαν, τήν μεταμόρφωσιν καί τήν ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου Ἀνάστασιν ἐν Χριστῷ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Διότι «Τί γάρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐάν τόν κόσμον ὅλον κερδίσῃ, τήν δέ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ»; (Ματθ. 16,26). «Μέλλει γάρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεσθαι ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ καί τότε ἀποδώσει ἐκάστῳ κατὰ τήν πρᾶξιν αὐτοῦ», (Ματθ. 16,27), λέγει ὁ Κύριος.

Δεηθῶμεν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ Παρακλήτου καί μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «ἐν λήξει πανολβίῳ μάκαρ Ἐλισσαῖε, ἀναπαυόμενος νῦν καθικέτευε, σύν ταῖς πρεσβείαις τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς τῶν ψυχῶν σωτηρίας ἀξιωθῆναι ἡμᾶς. Ἀμήν».

Μετὰ τήν Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος ἀνέγνωσε τήν εὐχὴν τῶν κολλύβων τοῦ ἁγίου, ἠυλόγησε τὰς ὁπώρας, σῦκα καί σταφυλὰς καί ἐδέχθη δεξιῶσιν εἰς τό ἡγουμενεῖον ὑπὸ τοῦ καθηγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλουμένου ὁ ὁποῖος ἐν συνεχείᾳ παρέθεσε καί τράπεζαν διὰ τήν Πατριαρχικὴν συνοδείαν καί ὅλον τό ἐκκλησίασμα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder